

Sygn. akt IV KK 483/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **M.P.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 czerwca 2017 r.,

kasacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 2 września 2016 r., sygn. akt VII Ka 585/16

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w M.

z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt II K 884/15,

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w C. w zaskarżonej części, to
jest pkt 1 lit. b oraz pkt 4 - w zakresie, w jakim utrzymano w mocy
rozstrzygnięcie z pkt IV wyroku Sądu Rejonowego w M. - i w tej
części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w C. do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M. P. został skazany następującymi jednostkowymi wyrokami:

- 1/ Sądu Rejonowego w J. z dnia 14 listopada 2005 r., sygn. akt II K 91/05, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 28 stycznia 2005 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- 2/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 11 marca 2010 r., sygn. akt II K 75/10, za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 28 grudnia 2009 r., na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda, nadto orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 1 roku;
- 3/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II K 1089/11, za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i inne, popełnione w dniu 1 września 2009 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata;
- 4/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 897/11, za przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i inne, popełnione w okresie od 7 lutego do 15 lutego 2010 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- 5/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 21 lipca 2010 r., sygn. akt II K 421/10, za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 8 kwietnia 2010 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda. Postanowieniem tego samego Sądu z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt VI Ko 1688/11, wobec skazanego zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
- 6/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 20 września 2010 r., sygn. akt II K 580/10, za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 25 maja 2010 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda. Postanowieniem tego Sądu z dnia 27 września 2011 r., sygn. akt VI Ko 1723/11, wobec skazanego zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
- 7/ Sądu Rejonowego w Z. z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt VI K 162/11, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 października 2010 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności, nadto orzeczono od oskarżonego nawiązkę na rzecz

pokrzywdzonego;

8/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 1123/10, za przestępstwa z art. 244 k.k. popełnione w dniu 28 sierpnia 2010 r. oraz 22 września 2010 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł każda;

9/ Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 205/11 za przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 244 k.k. i inne popełnione w dniach 4 stycznia 2011 r., 2 października 2010 r. i 29 października 2010 r., na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, nadto orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Po rozpoznaniu wniosku skazanego o połączenie jednostkowych skazań, Sąd Rejonowy w M. wyrokiem łącznym z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie o sygn. akt II K 884/15, orzekł, co następuje:

- w punkcie I wyroku na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone powyższymi wyrokami opisanymi w pkt 3, 4, 5 i 6, zaś w ich miejsce wymierzył wobec skazanego M.P. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy;

- w punkcie II stwierdził, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach z pkt. 3, 4, 5 i 6, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu;

- w punkcie III na mocy art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I wyroku okres zatrzymania do sprawy o sygn. akt II K 580/10, od dnia 25 maja 2010 r. do dnia 26 maja 2010 r.;

- w punkcie IV na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyżej opisanymi wyrokami w pkt 7, 8 i 9, a w ich miejsce wymierzył łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat;

- w punkcie V stwierdził, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach z pkt 7, 8 i 9, a nieobjęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu;

- w punkcie VI na mocy art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie IV wyroku, okres kary dotychczas

odbytej do sprawy Sądu Rejonowego w M. o sygn. akt II K 205/11;

- w punkcie VII na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie spraw o sygn. akt II K 91/05 oraz II K 75/10.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 89 § 1 k.k. poprzez wymierzenie skazanemu w pkt. I wyroku kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności pomimo, iż jedna z kar jednostkowych, orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II K 1089/11, została orzeczone jako kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie zarządzono jej wykonania;

- art. 89 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec skazanego w punkcie IV wyroku kary łącznej 8 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, pomimo, iż jedna z kar jednostkowych, orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 1123/10, była karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie zarządzono jej wykonania.

Obrońca dodatkowo zarzucił rażąco niewspółmierność kar podlegających łączeniu, orzeczonych w pkt. I i IV zaskarżonego wyroku.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, z wyłączeniem kar jednostkowych orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, wobec których nie zarządzono ich wykonania, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 2 września 2016 r., sygn. akt VII Ka 585/16, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1.a. uchylił pkt I wyroku łącznego i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 4, 5 i 6 części wstępnej zaskarżonego wyroku, a następnie wymierzył skazanemu M.P. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie 1.b. obniżył wymiar kary łącznej orzeczonej wobec skazanego

M.P. w pkt IV zaskarżonego wyroku do 7 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 3. uchylił pkt VII zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach II K 91/05 Sądu Rejonowego w J., II K 75/10 Sądu Rejonowego w M. oraz II K 1089/11 Sądu Rejonowego w M.;

- w punkcie 4. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasacje na korzyść skazanego wywiedli zarówno Prokurator Rejonowy w M., jak i obrońca skazanego.

Prokurator zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej pkt 1 lit b. oraz pkt 3 na korzyść M.P., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 85 k.k. i art. 92 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., polegające na połączeniu trzech jednostkowych kar pozbawienia wolności i orzeczeniu kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy w sprawie o sygnaturze II K 1123/10 w chwili orzekania w przedmiocie wyroku łącznego upłynął okres próby, na jaki zawieszono karę pozbawienia wolności i dalsze 6 miesięcy, a tym samym kara ta nie podlegała już łączeniu.

W konkluzji Prokurator Rejonowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1 lit. b oraz w punkcie 3 w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca skazanego również zaskarżył wyrok w pkt 1 lit. b oraz w pkt 3 i zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie zarzutów apelacji oraz niedostrzeżenie istotnych uchybień dotyczących naruszenia prawa materialnego przez Sąd I instancji, to jest, art. 89 § 1 k.k. i wydanie wyroku nadal obarczonego tymi uchybieniami, a polegającego na utrzymaniu w mocy pkt. IV zaskarżonego apelacją wyroku łącznego, w którym włączono do wyroku łącznego kary jednostkowe, w tym karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co do której nie zarządzono jej wykonania, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., w sprawie II K 1123/10.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w C..

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, Zastępcy Prokuratora Rejonowego w M. wniósł o jej uwzględnienie i uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 lit. b oraz w pkt 3 i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Obie kasacje były zasadne i zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kasacji prokuratora, bowiem zarzut w niej sformułowany okazał się decydujący dla uznania kasacji za trafną i doprowadził do częściowego uchylenia wyroku Sądu odwoławczego.

W celu dokonania oceny zarzutu kasacyjnego konieczna była analiza jednostkowych wyroków połączonych przez Sąd Rejonowy w M. wyrokiem łącznym z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 884/15. Jednym z połączonych orzeczeń (pkt IV wyroku), był wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 1123/10. Na mocy tego wyroku M. P. został skazany za przestępstwa z art. 244 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, nadto orzeczono wobec niego stosowną grzywnę. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 maja 2011 r. Z uwagi na unormowanie z art. 70 § 1 *in principio* k.k., okres próby zakończył więc swój bieg w dniu 6 maja 2014 r. Jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządzono wykonania tej kary. W rezultacie, wykonanie kary pozbawienia wolności, wobec upływu terminu określonego w art. 75 § 4 k.k., po dniu 6 listopada 2014 r. nie mogło już być zarządzone. Tymczasem Sąd Rejonowy w M. przedmiotowym wyrokiem łącznym objął w punkcie IV karę pozbawienia wolności orzeczoną w/w wyrokiem, z innymi karami orzeczonymi wobec skazanego, zaś w ich miejsce wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat.

Z kolei Sąd Okręgowy w C. nie dostrzegł tego uchybienia i w punkcie 1 lit. b. wyroku z dnia 2 września 2016 r., w sprawie VII Ka 585/16, zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że obniżył wymiar kary łącznej orzeczonej w pkt IV zaskarżonego apelacją wyroku do 7 lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałej

części utrzymał ten wyrok w mocy. Jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie więc, Sąd I instancji nie był uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 1123/10. W punkcie IV wyroku łącznego możliwe było jedynie połączenie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych odpowiednio na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt VI K 162/11 oraz wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 205/11. Tymczasem połączenie kary 1 roku pozbawienia wolności ze sprawy II K 1123/10 i orzeczenie kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności (pkt IV), a następnie - po modyfikacji uczynionej przez Sąd odwoławczy - 7 lat pozbawienia wolności, skutkowało *de facto* zarządzeniem wykonania tejże kary w sytuacji, gdy zarządzenie takie nie mogło już nastąpić. Słusznie Prokurator Rejonowy w M. wskazał w kasacji, że w dniu 6 listopada 2014 r., stosownie do treści art. 76 § 1 k.k., powinno nastąpić zatarcie przedmiotowego skazania z mocy prawa, gdyby nie fakt, iż w tym wypadku zastosowanie znalazła również regulacja art. 76 § 2 k.k. Omawianym wyrokiem wymierzono bowiem skazanemu również karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych, zaś kara ta do dnia 6 listopada 2014 r. nie została wykonana. Stan ten istniał również w czasie orzekania w przedmiocie wyroku łącznego, gdyż wymierzoną grzywnę zamieniono na zastępczą karę 23 dni pozbawienia wolności, jednak ostatecznie do wykonania nie została ona wprowadzona. Nie nastąpiło wobec tego wykonanie, darowanie, ani też przedawnienie wykonania tej grzywny. W takim stanie procesowym stwierdzić należy, iż Sądy uprzednio orzekające w niniejszej sprawie dopuściły się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 85 k.k. i art. 92 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., bowiem warunki do orzeczenia kary łącznej zawarte w tych przepisach zaistniały jedynie co do wyroków Sądu Rejonowego w Z. o sygn. akt VI K 162/11 oraz Sądu Rejonowego w M. o sygn. akt II K 205/11. W tej sytuacji Sąd II instancji zobligowany był do umorzenia postępowania na mocy art. 572 k.p.k. w zakresie dotyczącym objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w M. o

sygn. akt II K 1123/10 (wskazany we wstępnej części wyroku jako pkt 8), wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego.

W następnej kolejności należy przejść do analizy zarzutu kasacyjnego przedstawionego przez obrońcę skazanego, który różni się jednak od zarzutu sformułowanego w kasacji prokuratora. Wbrew pozorom, wniesione przez Prokuratora Rejonowego w M. i obrońcę skazanego kasacje, nie odnoszą się do tego samego naruszenia prawa. Zdaniem obrońcy, doszło w niniejszej sprawie do naruszenia art. 89 § 1 k.k., polegającego na utrzymaniu w mocy pkt. IV wyroku łącznego Sądu Rejonowego w M. z dnia 25 lutego 2016 r., w którym połączono wyrokiem łącznym kary jednostkowe, w tym karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tymczasem w sprawie nie doszło do naruszenia art. 89 k.k. Sąd Okręgowy w C. słusznie stwierdził, iż nie jest zasadny argument, że skoro wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt 8 części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego zostało warunkowo zawieszone, to karę łączną należy orzec również z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wywiódł on, że zgodnie z art. 89 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. - w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k., to jest, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, przy uwzględnieniu postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Tymczasem Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że dotychczasowy sposób życia i postawa M.P. nie dają podstaw do przyjęcia, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary spowoduje brak powrotu do przestępstwa. Również po dniu 1 lipca 2015 r. sąd może jedynie warunkowo zawiesić taką karę we wskazanych wyżej okolicznościach. Błędnie więc obrońca skazanego podnosi, że sąd wydający wyrok łączny nie może zastąpić nim orzeczenia o zarządzeniu wykonania kary wydanego w postępowaniu wykonawczym i w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i bez warunkowego jej zawieszenia - orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w wyroku łącznym nie jest dopuszczalne. Jednak obrońca wskazuje jednocześnie w uzasadnieniu kasacji, że nie chodzi o to, by orzec karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (a więc w apelacji nie było zawartego wniosku „o wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem”), lecz o „zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej z wyłączeniem kar jednostkowych orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności”.

Należy zatem stwierdzić, że w niniejszej sytuacji taki wniosek jest uzasadniony, choć opiera się na błędnych przesłankach, czyli błędnie sformułowanym zarzucie. W tym przypadku pomocne było zastosowanie art. 118 § 1 i 2 k.p.k., który nakłada na każdy organ procesowy (a więc także i na sąd odwoławczy oraz kasacyjny) powinność ustalenia znaczenia każdej czynności procesowej nie według jej formy, „literalnego” brzmienia, ale według rzeczywistej treści złożonego oświadczenia, a to - m.in. w przypadku środków odwoławczych - oznacza potrzebę uwzględnienia nie tylko samych sformułowanych na wstępie zarzutów, ale też treści uzasadnień tych skarg. W tego rodzaju sytuacjach bowiem, gdy zarzuty są niejednoznaczne, czy brak jest spójności między ich treścią a uzasadnieniem skargi, dopiero analiza całej apelacji lub kasacji pozwala prawidłowo ustalić zakres i charakter podniesionych w niej zarzutów i odtworzyć w sposób zgodny z wolą jej autora - ich motywację (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 r., V KK 361/14, Prok.i Pr.-wkł. 2015/5/15*). W rezultacie, w związku z takim brzmieniem zarzutu, w połączeniu z jego uzasadnieniem, a w konsekwencji zdekodowania istoty i charakteru podniesionego zarzutu, można kasację obrońcy skazanego uznać za trafną - co do zasady, chociaż sam zarzut nie wskazuje na naruszenie przepisów, które w istocie zostały w tej sprawie naruszone. Słusznie jednak wskazał obrońca w uzasadnieniu kasacji, iż Sąd odwoławczy powinien był orzec karę łączną „z wyłączeniem kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności”. Trafnie też w apelacji obrońca podniósł - „*W przedmiotowej sprawie nie jest możliwe połączenie orzeczeń wymienionych w pkt. I wyroku łącznego, gdyż w stosunku do wymierzonej kary*

pozbawienia wolności z wyroku z pkt. 3 (tj. w sprawie o sygn. akt II K 1089/11) nie zostało wydane postanowienie zarządzające jej wykonanie. Tak samo w pkt. IV wyroku łącznego wśród połączonych wyroków, jedna z jednostkowych kar orzeczona w wyroku z pkt. 8 uzasadnienia (tj. w sprawie o sygn. akt II K 1123/10) nadal pozostaje karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W związku z brakiem danych dotyczących daty uprawomocnienia się orzeczeń, dodatkową kwestią pozostaje fakt, czy upłynął termin wskazany w art. 75 § 4 k.k., a więc czy w ogóle możliwe jest jeszcze zarządzenie wykonania kar orzeczonych w sprawach o sygn. akt II K 1089/ 11 oraz II K 1123/10”.

W tej sytuacji Sąd odwoławczy miał obowiązek ten zarzut rozpoznać, a w konsekwencji winien dostrzec błąd, jakiego dopuścił się Sąd I instancji. Skoro jednak tego nie uczynił, tym samym naruszył art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co stanowiło rażące naruszenie prawa i miało istotny wpływ na treść wyroku.

A zatem z podanych powyżej przyczyn, Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w C. w zaskarżonej części, to jest pkt 1 lit. b oraz pkt 4 - w zakresie, w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcie z pkt IV wyroku Sądu Rejonowego w M. - i w tej części przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Należy jednocześnie podnieść, iż nie było potrzeby uchylania punktu 3 wyroku Sądu odwoławczego, o co zgodnie wnosili autorzy obydwu kasacji. Rozstrzygnięcie zawarte w tym punkcie wyroku dotyczy umorzenia na podstawie art. 572 k.p.k. postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach o sygnaturach akt II K 91/05, II K 75/10 oraz II K 1089/11. Nie stoi nic na przeszkodzie, by Sąd Okręgowy rozpoznając ponownie sprawę, odrębnie umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym sprawy II K 1123/10. Natomiast koniecznym było uchylenie pkt 4 wyroku Sądu Okręgowego - w zakresie, w jakim utrzymano w mocy orzeczenie z pkt IV wyroku Sądu Rejonowego w M. - gdyż zawierało ono rozstrzygnięcie dotyczące objęcia karą łączną wyroku Sądu Rejonowego w sprawie II K 1123/10, co było oczywiście błędne.

